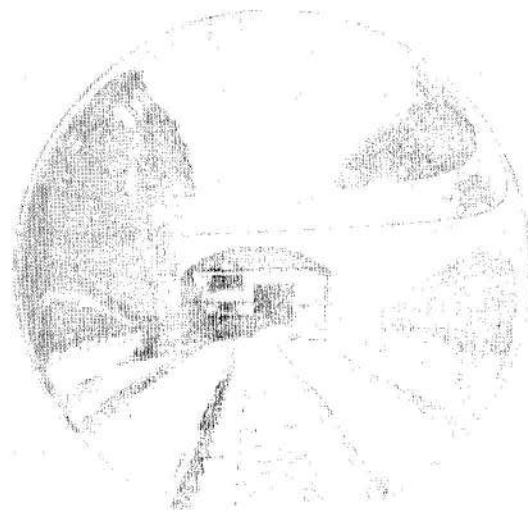

LBRIS

We know
books

Robert Kolumban

PERSPECTIVE

SIONO
EDITURA
București, 2025

CUPRINS

Fâstâceala	5
Reauzire	8
Gelozie	14
Roata	19
Ghioceii	22
Picioarele	26
Cuierul cu pălărie roșie	31
Virgulă și ceva	38
Epulis!	47
Ca tine	51
La ora de muzică	54
Dănțuiala	59
Înjurătura	65
Nimic mai mult	69
Eșarfa	71
Asortarea	73
Incognito	77
Dincolo de cortină	81
Împărțirea	84
Plasatorul	101
Nenașu'	104
La mulți ani!	109
Tentativa de evadare	112
Rearanjarea	115
Umbre	123
Glumița	128
Domnișoara de la 44	132

La supermarket	139
Sincronicitate	143
Introspecție	147
Păianjenul	151
Perspective	158
Semi-expirat	165
Vai, ce rău îmi pare!	168
Corecturi	172
Pisica neagră	176
Ateul	178
Despre dimensiuni	181
Psiho-spiritualitate	183
Ușa albastră de metal	188
Floriile și albirea	193
Prima zi de lucru	197
Alegeri noi	199

Fâstâceala

Zanie se uita tâmp la fata din fața lui. Fusese o săptămână lungă. Era deja vineri, ce-i drept, dar pentru el, era *de abia*... Era al doilea *date* pe săptămâna aceasta. Un proces ce părea să nu se mai termine. Se plictisise să povestească istoria lui, neimportantă pentru omenire, și să asculte despre viețile fetelor. Ceva în el se tot fâstâcea, dar el nu voia să asculte. Problema însă era că nu părea să fie după el.

– Înțelegi ce vreau să zic, nu ? Gen.

Se săturase de atâtea genuri. Blonda din fața lui se părea că nu. Aproape patruzeci de minute, treizeci și șapte ca să fim mai exacti, se duseseră din viața lui Zanie pe ceva neimportant.

– Da, vezi, te surprinde și pe tine atitudinea lui. Gen, dacă îți pasă de...

Zanie dădu din cap la habar n-avea ce, pentru că el făcuse ochii mari la această idee. El, de fapt, nu plătea cu bani un suc, o cină... Nu. De fapt, da, făcea și asta, din păcate. Dar nu asta îl deranja. Bani mai putea să facă. Da, avea un job decent. Un salariu la fel. Dar timpul... Timpul lui cine i-l va mai da înapoi?

– Nimeni..., zise în șoaptă, dezamăgit.

Ridică repede privirea, ca trezit din vis. Văzu o fată cu părul negru, prins în coadă, ce îl privea de deasupra ochelarilor.

– Ce zici, iubire?

Habar n-avea cum o chema. Pierduse șirul. Dar cu

siguranță știa că nu era încă iubirea nimănui. Mormăi ceva și fugi înapoi la gândurile lui. Da. Timpul lui... Moneda asta scumpă, din care nu se mai fabrica... Și el o tot dădea, fără să-i pese. Ba unei blonde... Ba unei roșcate... Pentru ce? Nu, nu era bine ce făcea. Dacă ar fi fost bancher, cu siguranță investițiile lui n-ar fi adus niciun randament.

– Aș fi falimentat pe mulți, se amuză el trist.

– Nu înțeleg. Cum? Cred că îmi scapă ceva.

Zanie privi la Jane. Era marți. Seara. O cunoștea de două zile pe Jane și era prima lor ieșire. Îi reținuse numele, pentru că i se părea amuzant. Fata avea un aer mai primitiv și era sigur că-l căuta pe Tarzan prin aplicații. El nu avea mușchi și se întrebă de ce ieșise cu el. *Cu Jane îmi scapă ceva.* Și atunci își aminti iar de neliniștea din el. Iar se vindea pe nimic. Pe niște speranțe. Merita o eventuală partidă de sex niște ore bune din viața lui?

– Aurul se mai reface în pământ. Chiar și petrolul... Știi?

– Aham. Continuă.

Însă Zanie nu mai continuă. Se ridică de la masă și plecă. Nici măcar nu-și achită consumația. O făcuse pentru altele. *Ultima să scape turma*, zise el, ieșind din restaurant. Își auzi numele țipăt înainte ca ușa să se închidă, dar nu se opri. Nici măcar nu se uită înapoi. Oricum nu mai știa cu cine ieșise. Fuseseră multe. Dacă ar sta să calculeze timpul irosit, s-ar speria. De parcă ar fi nelimitat! Trebuia să facă ceva cu viața lui. Da. Să-și investească timpul mai bine. Mai cu folos. Că acesta îi devenea din ce în ce mai puțin.

– Suntem într-un tren ce nu poate fi oprit. Știm

destinația. Și, în loc să fac ceva, eu stau și mă uit pe geam, așteptând. Înțelegi?

Porumbelul din fața lui nu îi răspunse. Se lupta cu bucata de pâine ce era mult prea mare pentru el. Când reuși să o facă mai mică, alți doi porumbei veniră și îi furară din mâncare.

– Ai dreptate, zise Zanie. Așa e. Asta fac și la muncă. Muncesc, ca alții să poată face ceva cu timpul lor. Pentru niște bani, cu care nu pot cumpăra nimic din ce contează, îmi vând timpul. Cea mai de preț valoare a mea. Ce aiurea...

Câțiva trecători îi deranjară păsările. Dar acestea se întoarseră grăbite la firmituri.

– Fix ca noi..., le zise Zanie, dezamăgit de sine, nu de ele. Majoritatea dintre noi trăim, ca puțini dintre ei să-și trăiască visele.

Era mai bine când nu se gândise la *timp*. Era mai bine când se amorțea cu povești inutile, cu femei superficiale și cu vise ce costau bani.

Nu, nu asta trebuia să facă...

– Trebuie să plec, mă scuzați, le zise el porumbeilor. Încă nu știu ce, dar ceva voi schimba. Chiar dacă nu știi ce vrei, faptul că știi ce *nu* vrei este un început.

Porumbeii păreau neinteresați de filozofiile lui, însă lui Zanie nu-i păsa. Meritau să știe de ce pleacă.

– Se vor găsi și alții să vă arunce firmituri. Eu am altele de făcut.

Reauzire

Telefonul lui Florin sunase deja de trei ori și mă gândeam să închid. *Probabil are musafiri*, îmi ziceam. În plus, o fi fost ziua lui de nume, dar pentru mine era Paștele. Nu părea să își fi amintit.

– Salut, frate! Chiar voiam să te sun!

– Salut! Eu chiar mă pregăteam să închid.

– Eh, am și eu musafiri, ai noroc că ți-am răspuns, mă liniști el imediat.

– Mă sunai tu mai încolo, i-am zis eu, concentrându-mă să-l izolez de zgomotul de fond.

– Stai să ies, să ne auzim mai bine, zise el, parcă citindu-mi gândurile. Am așteptat să fiu dus într-un mediu mai retras. După câteva secunde, Florin continuă:

– Așa, ce ziceam?

– Îmi ziceai că mă sunai tu mai încolo.

– De ce?

Mirarea lui mă miră și pe mine.

– Că vedeai că te-am căutat și n-ai răspuns. Și ziceai oricum că voiai să mă suni și tu.

– Da, așa e! zise el răsufând ușurat, de parcă răspunsul meu, îi rezolvase toate dilemele existențiale. Uitasem deja, mărturisi el. Prost mai sunt.

– Apreciez sinceritatea ta, l-am încurajat eu.

– Hai, mai du-te-n... Ce mai face mama ta?

Am râs amândoi, apoi i-am urat *la mulți ani*. Așteptam și eu urările lui. Așa e la un troc, nu-i așa? Doar că el nu zise nimic. După câteva secunde de liniște, mi se făcu dor

de zarva petrecerii lui.

– În rest, toate bune? l-am întrebat, oprind mlaștina aceea mișcătoare, ce ne trăgea spre capătul discuției.

– Eh, obosit, am multă muncă. Fiu-meu s-a mai liniștit parcă, nu se mai trezește așa frecvent noaptea.

– Și voi?

M-am simțit imediat nepoliticos că îl întrebam de relație. Dar, odată ce scoți mâța din sac...

– Ah, da, prost sunt. De asta voiam să te sun!

– Da, te cred, am răspuns serios, uitând de sac.

– Băi, asta e bună, nu pot să mă supăr.

– Hai că nu ești prost.

– Păi nu, normal. Stai așa.

Am stat.

– Da, mă sună un coleg de la muncă. Îl sun altădată.

Ce ziceam?

– Că nu ești prost.

– Hai, lasă asta, era altceva.

– De ce mă sunai.

– De ce te sunam?

– Zici că suntem într-un banc. Nu știu de ce mă sunai.

Urma să-mi zici ceva cu relația?

N-a mai zis că e prost. Dar eu mi l-am imaginat dându-și o palmă peste frunte și măcar gândind că e.

– Da, frate. Așa. Mi-am amintit. De asta tot zic că te sun de două-trei zile.

Dacă era de atâtea zile, uitase că sunt catolic. Și că e Paștele pentru mine. Se dusese șansa de troc.

– Mă auzi? l-am auzit întrebându-mă.

Am ridicat din umeri, mi-am părăsit dezamăgirea și m-am întors la discuție.

– Da, hai, zi de relație. Iar ai înșelat-o? m-am grăbit

eu să zic, râzând.

Poate era mai bine să las mâța să iasă singură din sac.

– Nu, frate! Sunt chiar ok. Nu mai am timp de nimic. Am devenit un fel de team-lider pe un proiect ce va dura vreun an, probabil. N-am timp de nimic. Și îmi place ce fac. Controlez o echipă, mai corectez ce bușesc ei.

Iar a urmat o liniște stângace. Nu înțelegeam care era atunci problema. L-am felicitat, cam sec, ce-i drept. Dar deja era 2-0 la acest capitol și nu vedeam cum pot egala.

– Mă bucur că ești ok. Poate ieșim când ai un pic de...

– Stai așa, că iar uit ce am de zis și după zici că-s prost.

– Păi nu asta era?

– Nu, frate. Era despre cartea ta.

– Care?

– Asta, de ai scos-o acuma. De vreo lună. *Pățanii* sau ceva de genu'. Nu cealaltă.

– *Întâmplări*, l-am corectat eu.

De faptul că era a treia, nu a doua, n-am mai zis nimic. Treacă de la mine. Era din partea casei.

– Tot aia e, frate. Așa. Deci am văzut că ai scris despre ce ți-am zis eu să nu scrii.

– Despre ce?

Știam la ce se referea, dar îmi plăcea subiectul și am vrut să-i dau de lucru.

– Despre... Știi tu... – își drese glasul, dar nu pentru a vorbi mai tare, ci pentru a continua în șoaptă – despre faptul că am înșelat-o pe... Stai... Că nu-i zic numele, că-l scrii!

– Dar știi că știu cum o cheamă pe soția ta.

– Da, dar nu-i scrie numele!

– Ok. Tu crezi că scriu fix ce îmi zici?

– Nu știu, frate. Așa mi s-a părut.

– Oricum, mă bucur. M-ai scăpat de o dilemă.

– Ce dilemă?

– Păi cum ziceai. Cartea a apărut de o lună și am vândut una. Chiar ieri am primit mail cu situația pe luna trecută. Acum știu cine a cumpărat-o.

Eram încântat de descoperirea mea. Nu mă mai deranja că uitase de Paște.

– Cum naiba? Doar eu am cumpărat *Peripeții*?

– *Întâmplări*.

– Dracu' s-o ia! Tot aia!

– Dacă zici tu..., am zis eu dezamăgit.

– Eu ar trebui să fiu supărat, nu tu. Auzi...

Mă gândeam că îi trece prin cap ceva ce mie nu o să-mi placă.

– Tu ar trebui să știi, a început el curios. Când cumperi cărți, poți să faci retur?

– Tu nu cumperi cărți?

– Eh, nu am timp de...

Am simțit cum i se aprinde un becuț.

– Cumpăr, frate. Dar cum să-ți zic eu... Nu am mai fost nevoit să le fac retur.

– Hai, că te-ai scos. Adevărul e că nu știu cum e cu returul. N-am vrut niciodată să fac retur la o carte.

– Ei, bănuiesc că e ca la hârtie igienică. N-ai cum...

– Jignești scriitorii... Cum să compari...

– Hai, lasă, m-a întrerupt el. E tot hârtie. În plus, tu nu te încadrezi în acel grup.

– Hai mersi, spuse orgoliul meu rănit.

– Frate, ai vândut o carte! Și aia ți-am luat-o eu!

– Și te simți și (am pus accent pe acest și) prost.

– Da, mă simt, răspunse ignorând sau nevăzând

mutarea mea.

Aș fi vrut să-i explic că nu doar că era, acum se și simțea. Dar știam că, dacă îți explici bancurile, ele sunt proaste. Încăpățânarea nu mă lăsa să recunosc, nici dacă așa era cazul.

– În fine, răsuflă el ușurat. E bine că am avut dreptate. Nu-mi mai fac griji.

– Cu ce? Nu te înțeleg.

– Nu te citește nimeni, frate! Nu o să afle nimeni că mi-am înșelat soția.

– Dar nu ai înșelat-o!

– Hai, că nu îți mai povestesc nimic.

– Dar tu mai ai cartea, nu?

– Da. O vrei? 30 de lei și e a ta!

– E 27. Vrei să faci și profit? am zis, râzând de gluma lui.

– Măcar eu să fac, că tu...

Mă bucuram să-l văd bine dispus. Și cu problemele de cuplu rezolvate. Sau băgate sub covor. Pentru un an. Dar nu era treaba mea.

– Ideea era alta, am continuat serios. Dacă citește... soția ta, al cărui nume nu îl rostesc, și își dă seama că ești tu în poveste?

– A, nu frate! Stai liniștit, că nu ascundeam așa bine nici revistele de adulți când eram în generală, cum ți-am ascuns acum cartea! Nu te va citi ea niciodată!

– Mă bucur atunci. Secretul tău e în siguranță.

– Da. Chiar m-am liniștit. Ce să zic... Ține-o tot așa!

L-am auzit cum râde cu poftă, în timp ce de undeva, din fundal, vocea celei al cărei nume nu îl voi scrie, îl striga.

– Vin acum, țipă ca răspuns în urechea mea, apoi zise

pe un ton normal: gata, trebuie să plec. Mersi de telefon.

Înainte de a-mi închide, adăugă, luându-mi satisfacția de a mă simți nedreptățit:

– Paște fericit!

Gelozie

Era ziua ei, iar telefonul sunase de la prima oră. Prietenul ei, Călin, se tot fâstâcise în pat, vizibil deranjat că într-o zi mohorâtă de weekend el nu putea dormi liniștit. Ea, Claudia pe numele ei, Clau pentru apropiați, era însă binedispusă. Le răspundea tuturor, încântată de atenția lor.

La opt fără câteva minute, sună și mama ei.

– Cine naiba te sună așa devreme? – mormăi Călin de sub perna pe care și-o așezase pe cap.

– E mama. Mă duc și vorbesc în bucătărie.

– Du-te, să mai dorm și eu!

Încă nu apucase să-i ureze *la mulți ani* iubitei lui, dar nu îl deranja acest lucru. Lipsa somnului însă, da.

Reuși să se obișnuiască cu glasul Claudiei, ce povestea în șoaptă, de undeva departe, ce făcuse zilele trecute. Nu-l mai deranja. Era ritmic, suav, ca o poveste. Cuvintele își pierdeau încet sensul, rămânând doar ondulara glasului ei. Atât de melodios! Atât de plăcut. Ațipi și pe buze se instala un zâmbet. Aștepta somnul de câteva ore deja. O mai auzea parcă pe Claudia, dar peste vocea ei se lăsă șoapta mării. Era pe un mal cu nisip alb și cald și în depărtare lumea se bălăcea. Călin se uită în jur și o găsi și pe ea. Era cu spatele la soare, adormită, bronzându-se nepăsătoare. O mângâie pe umeri, fără să o deranjeze. Își luă apoi sticla de lăngă el și bău din berea rece. Ce dor îi fusese de un concediu! Privi din nou spre ea. Nici nu observase că se bronza fără sutien! Alungă o

albină ce se apropiase de ei și mai luă o gură de bere. Ea tresări deodată, speriată, la zgomotul făcut de claxonul unui vapor ce se apropie de port. Călin o mângâie, ca s-o liniștească. Claxonul se auzi iar.

Călin deschise ochii și se ridică confuz. Era în camera Claudiei. Soneria de la ușă se auzea în toată casa. Se uită la ceas – dormise zece minute. Auzi zăvorul de la ușă și vocea unui bărbat. Apoi, ușa închizându-se.

Cine era? țipă cu un glas răgușit.

Se rezemă cu spatele de o pernă și așteptă. Dacă aveau musafiri? Și el era încă în pijamale.

Dar cine naiba să vină la ora asta?! Nici nouă nu e.

Claudia intră în dormitor, cu un zâmbet cald pe chip și un buchet imens de flori în mână. Călin se încruntă la buchet, neînțelegându-i rostul.

Uite ce am primit! Nici nu știu de la cine!

– La ora opt... Duminica...

Da! Nu e minunat?

– Pe naiba e...

– Cineva s-a trezit cu fața la cearșaf.

Claudia lăsă buchetul pe pat și luă bilețelul ce stătea atașat de flori.

– Cineva nici n-a dormit, răspunse Călin, trăgând pătura peste el și mișcând buchetul.

– Încet, că le dărâmi! Îi făcu observație Claudia.

– Du-le și tu în bucătărie. Doar nu le ții cu noi în cameră.

Claudia însă nu-i răspunse. Făcu ochii mari și citi cu voce tare dedicația de pe bilet.

La mulți ani, Clau! Îți doresc tot ce e mai bun pentru tine! Te îmbrățișez și aștept să dai o cafea. Marius.